

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 565

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 337 din 12 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2-3
Decizia nr. 343 din 17 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și, în mod particular, a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această ordonanță	4-6
Decizia nr. 344 din 17 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională și ale art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011	7-9
Decizia nr. 442 din 10 iulie 2014 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi	9-13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.186. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, pentru aprobarea normelor tehnice de implementare a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, referitoare la condițiile specifice care trebuie îndeplinite de organizațiile de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate/asociațiile organizațiilor de producători în relațiile contractuale, precum și la criteriile tehnice necesare recunoașterii acestora în vederea negocierilor prevăzute prin Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizații comune a pietelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 337**

din 12 iunie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 145 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gheorghe Milici în Dosarul nr. 5.912/325/2013 al Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 243D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, menționând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 519 din 19 aprilie 2011, Decizia nr. 1.221 din 20 septembrie 2011 și Decizia nr. 1.226 din 20 septembrie 2011, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.912/325/2013, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată**, excepție invocată de Gheorghe Milici într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată, în esență, că dispozițiile menționate sunt neconstituționale, întrucât, prin inexistența controlului judecătoresc asupra începerii executării silită, s-a conferit executorului fiscal competența de a decide cu privire la legalitatea și temeinicia titlului executoriu, titlu pe care îl întocmește tocmai organul care realizează și activitatea de executare silită.

6. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă** și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că începerea executării silită prin comunicarea somației nu înseamnă că organul de executare fiscal decide asupra legalității și temeiniciei titlului executoriu, instanța judecătorească având atribuția de a stabili cu privire la legalitatea titlului executoriu în măsura în care este sesizată cu o contestație.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acesta arată, făcând trimitere generică la jurisprudența Curții Constituționale, că principiul egalității în drepturi înscris în Constituție privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără a institui egalitatea între cetățeni și autoritățile publice sau între cetățeni și stat. În plus, textul de lege criticat se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor care se află în situațiile prevăzute de ipoteza normei respective, în speță tuturor debitorilor față de care a început executarea silită a unor titluri executorii cuprinzând creanțe fiscale.

9. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, față de art. 1 alin. (4), art. 21 alin. (3) și art. 126 din Constituție, se arată că nu pot fi reținute argumentele privind încălcarea principiului separației în stat și al realizării justiției prin instanțele judecătorești. Dispozițiile legale criticate reprezintă concretizarea obligației statului reglementată de art. 626 din Codul de procedură civilă de a asigura, prin agenții săi, executarea în mod prompt și efectiv a hotărârilor judecătorești și a *altor titluri executorii* în domeniul fiscal, titlul de creanță fiscală devine *ope legis* titlu executoriu, dându-se astfel expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general, adoptată de legiuitor în limitele competenței sale constituționale, prevăzută de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

10. Mai mult, ca o garanție a dreptului la un proces echitabil soluționat de către o instanță independentă și imparțială, legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 172 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură fiscală, *„Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare [...]”*, iar, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, *„Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”*.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, dispoziții ce au următoarea redactare: „*Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.*”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție și alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției, cât și prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la dispozițiile art. 44 din Constituție, constatând că sunt constituționale.

16. Astfel, prin Decizia nr. 1.226 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 22 noiembrie 2011, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 372 din Codul de procedură civilă din 1865, executarea silită se realizează în temeiul hotărârilor judecătorești și al înscrisurilor care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a constitui titluri executorii. În domeniul fiscal, titlul de creanță fiscală devine *ope legis* titlu executoriu, dându-se astfel expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general adoptate de legiuitor în limitele competenței sale constituționale.

17. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit art. 12 din Codul de procedură fiscală, relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii. Astfel, contribuabilul trebuie să își achite de bunăvoie obligațiile fiscale, organele fiscale care administrează creanțele respective fiind abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită numai dacă contribuabilul nu își îndeplinește obligația de plată.

18. Așa fiind, nerespectarea propriei îndatoriri prevăzute de însuși textul constituțional al art. 56 alin. (1) nu poate constitui temeiul susținerii potrivit căreia dispozițiile de lege referitoare la titlul executoriu în materie fiscală, precum și la regulile privind

executarea silită contravin prevederilor constituționale ale art. 44.

19. Totodată, Curtea a constatat că și în această materie legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 172 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură fiscală, „*Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare [...]*”, iar, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, „*Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență*”.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Distinct de cele de mai sus, Curtea mai constată că, potrivit dispozițiilor art. 144—145 din Codul de procedură fiscală, în toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și quantumul debitului ce face obiectul executării. Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termenul de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu. Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia. Curtea mai reține că Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală prevede că executarea silită se suspendă atunci când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii. De asemenea, în baza art. 172 și următoarele din același cod, se poate face contestație la executarea silită. Așadar, procedura executării silită a creanțelor fiscale cuprinde suficiente garanții în această materie (care se aplică, în egală măsură persoanelor aflate în aceeași situație juridică) și care conduc la concluzia respingerii argumentelor autorului excepției de neconstituționalitate, prin raportare la art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție și alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Milici în Dosarul nr. 5.912/325/2013 al Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 145 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 17 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și, în mod particular, a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această ordonanță

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar și în mod particular a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această lege, excepție ridicată de Ștefana Bădulescu în Dosarul nr. 677/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 246D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 3.611 din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 677/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar și în mod particular a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această lege.**

5. Excepția a fost ridicată de Ștefana Bădulescu cu prilejul soluționării plângerii formulate împotriva Hotărârii nr. 2/118706 din 9 ianuarie 2013, emisă de Ministerul Justiției.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. II din Legea

nr. 283/2011 sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 a reglementat inițial aspecte care nu se refereau și la salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Aceste aspecte au fost introduse în cuprinsul ordonanței prin Legea nr. 283/2011, fără a fi motivate însă în niciun fel necesitatea și urgența reglementării. În sprijinul celor arătate invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.121/2008, nr. 104/2009 și nr. 784/2009.

7. Totodată, susține că dispozițiile de lege criticate nu mai pot fi aplicate începând cu luna iunie 2012 sau cel mai târziu cu luna decembrie 2012, întrucât eventualele justificări raportate la criza economică financiară a statului care au reprezentat temeiul reglementării nu mai subzistă odată ce salariile care au fost reduse în acest context au revenit la nivelul anterior acestei crize. Or, consideră că este inadmisibil să se considere că salariile nu pot fi reduse decât temporar, iar alte drepturi salariale, așa cum este indemnizația corespunzătoare coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare, să nu mai fie acordate niciodată, deși neplata acestora a fost dispusă pentru aceleași rațiuni pentru care au fost reduse și salariile.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 283/2011, arată că acestea sunt discriminatorii. Astfel, consideră că prin aplicarea acestui articol de lege, care prevede că salariul corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare nu va fi acordat, indemnizația pe care a obținut-o este diferită de cea de care beneficiază alte persoane care au îndeplinit aceleași cerințe de vechime în profesie anterior datei de 1 ianuarie 2011. În acest mod se ajunge la o remunerare diferită pentru o muncă egală, încalcându-se art. 16, art. 4 și art. 41 din Constituție.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că aceste dispoziții de lege se aplică în mod egal tuturor persoanelor cuprinse în ipoteza normei, respectiv personalul plătit din fonduri publice. Astfel, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor

drepturi câștigate. În plus, legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, prin reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

12. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere dreptului la muncă. În acest sens, arată că salariul poate fi diminuat dacă această măsură este determinată de necesitatea stabilității economice a țării în contextul crizei economice mondiale. Amintește că, prin deciziile nr. 871/2010 și nr. 874/2010, Curtea Constituțională a statuat că noțiunea de „bun”, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, înglobează orice interes al unei persoane de drept privat care are o valoare economică și reprezintă un drept câștigat numai cu privire la drepturile realizate până la data intrării în vigoare a noii legi.

13. În sfârșit, precizează că art. 115 alin. (4) din Constituție nu are incidență în cauză.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Potrivit actului de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, și în mod particular dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această lege.

17. Curtea constată că, în realitate, autorul excepției se referă la dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, și la art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această ordonanță, dispoziții care au fost introduse în cuprinsul ordonanței prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011.

18. Dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au următoarea redactare: „(1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului

corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».”

19. Aceste dispoziții de lege au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2012. Deoarece, însă, continuă să își producă efectele juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, Curtea, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a analiza constituționalitatea acestora.

20. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 115 alin. (4) referitor la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 atât pentru motive ce se referă la îndeplinirea condițiilor necesare pentru adoptarea actului normativ amintit, cât și pentru motive referitoare la însuși conținutul reglementării.

22. În ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa contrarietate a dispozițiilor de lege criticate cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate invocă inexistența unei situații extraordinare care să fi justificat adoptarea de urgență a măsurilor privind drepturile salariale ale personalului din sectorul bugetar, reglementate în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

23. Față de această critică, Curtea reține că, la momentul emiterii sale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 a avut în conținutul său un singur articol, ce reglementa unele măsuri referitoare la acordarea finanțărilor rambursabile acordate unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale.

24. Prin legea de aprobare a acestei ordonanțe de urgență, Legea nr. 283/2011, a fost introdus în cuprinsul ordonanței art. II, articol ce conținea 23 de articole care instituiau diferite măsuri financiare în domeniul bugetar, privind, între altele, și drepturile salariale ale personalului din sectorul bugetar.

25. Într-adevăr, așa cum Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, în vederea exercitării de către Guvern a prerogativei legislative prin emiterea unei ordonanțe de urgență, Constituția a prevăzut în art. 115 alin. (4) necesitatea justificării acestui transfer de competență de la puterea legiuitoare, Parlamentul, către puterea executivă, Guvernul. Astfel, în conținutul ordonanței de urgență trebuie să fie menționată situația extraordinară care a impus de urgență intervenția legislativă a Guvernului.

26. În cazul dispozițiilor de lege criticate, Curtea constată însă că acestea au fost introduse în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, prin modificările și completările aduse acestui act normativ de către legea de aprobare, adoptată de însăși puterea legiuitoare, Parlamentul,

îndeplinirea condițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție fiind lipsită de relevanță în acest caz.

27. Examinând în continuare criticile de neconstituționalitate ce vizează conținutul art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Curtea constată că autorul excepției susține atât faptul că aceste dispoziții de lege ar fi contrare prevederilor art. 4, art. 16 și art. 41 din Constituție, cât și dispozițiilor art. II art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010. De asemenea, susține că aceste dispoziții de lege ar fi trebuit să își înceteze aplicabilitatea cel mai târziu la sfârșitul anului 2012.

28. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile Legii fundamentale, Curtea reține că autorul excepției pune în discuție existența unui tratament juridic discriminator între persoanele care au fost avansate în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă anterior datei de 1 ianuarie 2011 și cele care au fost avansate ulterior. Astfel, arată că acestea din urmă au beneficiat de încadrarea în clasa de muncă corespunzătoare vechimii dobândite și de majorarea salariului de bază, dar nu prin aplicarea coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de ierarhizare, prevăzut în tabelul cuprins în art. 10 alin. (2) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, ci prin aplicarea coeficientului prevăzut la art. 10 alin. (5) din aceeași lege.

29. Curtea observă că soluția legislativă criticată s-a aplicat nu numai în anul 2012, așa cum prevede art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ci și anterior, în anul 2011, prin reglementarea art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, și s-a prelungit ulterior, în anul 2013, prin conținutul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012.

34. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ștefana Bădulescu în Dosarul nr. 677/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și, în mod particular, dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din această ordonanță sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

30. Analizând criticile de neconstituționalitate identice celor invocate în prezenta cauză cu referire la dispozițiile art. 6 din Legea nr. 285/2010, Curtea, prin Decizia nr. 884 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, a reținut că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De altfel, Curtea a subliniat faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

31. Cât privește pretinsa contrariedade dintre dispozițiile art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și cele ale art. II art. 2 din același act normativ, Curtea reține că, în realitate, deși cele două texte de lege se referă la promovare, au în vedere criterii de promovare diferite. Astfel, în timp ce textul de lege criticat se referă la promovarea în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă, art. II art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 are în vedere promovarea în alte grade și trepte profesionale.

32. De altfel, eventuala contrariedade dintre două texte de lege nu reprezintă o problemă de constituționalitate, de competența instanței de contencios constituțional, întrucât aceasta din urmă este chemată să analizeze dispozițiile legilor sau ordonanțelor în raport cu prevederile Legii fundamentale, iar nu în raport cu alte legi.

33. De asemenea, susținerile autorului excepției referitoare la perioada de timp cât dispozițiile de lege criticate ar fi trebuit să fie aplicate, respectiv cel mai târziu până la sfârșitul anului 2012, nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci pot fi privite mai degrabă ca propuneri de modificare a dispozițiilor legale, aspect ce nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 344

din 17 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională și ale art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională și ale art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011, excepție ridicată de Magdalena Petre, Gheorghe Rusu și Constantin Tița în Dosarul nr. 2.626/109/2012 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 259D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 318D/2014 și nr. 319D/2014, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Fănel Dinuț și Ion Chiosescu în dosarele nr. 6.038/109/2011 și nr. 11.864/3/2011 ale Curții de Apel Pitești — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 259D/2014, nr. 318D/2014 și nr. 319D/2014, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

6. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 318D/2014 și nr. 319D/2014 la Dosarul nr. 259D/2014, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă atât cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 661 din 19 iunie 2012, cât și pe cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia din 15 mai 2012, pronunțată în Cauza *Abăluță și alții contra României*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 4 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.626/109/2012, Încheierea din 27 martie 2014, pronunțată

în Dosarul nr. 6.038/109/2011, și Încheierea din 20 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 11.864/3/2011, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională și ale art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011.

9. Excepția a fost ridicată de Magdalena Petre, Gheorghe Rusu și Constantin Tița cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.884 din 21 februarie 2013, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 2.626/109/2012, de Fănel Dinuț cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 511/2013 din 15 ianuarie 2013, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 6.038/109/2011, și de Ion Chiosescu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.535/2013 din 18 februarie 2013, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 11.864/3/2011.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 sunt contrare prevederilor art. 75 și art. 76 din Constituție, întrucât aduc atingere dispozițiilor unor legi organice, respectiv dispozițiilor art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și celor ale art. 169 alin. (5) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, care dau expresie principiului neretroactivității legii civile. În acest sens, arată că, spre deosebire de dispozițiile amintite ale Legii nr. 19/2000 și de cele ale Legii nr. 263/2010, textul de lege criticat nu prevede ca în urma recalculării să fie păstrat în plată cuantumul pensiei cel mai favorabil. De asemenea, susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 sunt date în aplicarea celor două legi organice mai sus arătate, deși aceste dispoziții de lege sunt de nivelul legii ordinare, fapt pe care îl apreciază ca fiind neconstituțional.

11. Referitor la dispozițiile art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011, arată că acestea sunt contrare art. 1 alin. (4) și art. 124 din Constituție, deoarece dau posibilitatea organelor administrative să modifice cuantumul pensiilor stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile.

12. Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

14. Avocatul Poporului, amintind cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 190 din 2 aprilie 2013 și nr. 446 din 29 octombrie 2013, arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 31 ianuarie 2011, precum și cele ale art. 20 din anexa nr. 3 la această ordonanță de urgență a Guvernului. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 4: *„Pensiile recalculat pe baza documentelor care atestă veniturile lunare individuale realizate pentru întreaga perioadă care constituie stagiul de cotizare rămân în plată în cuantumurile rezultate în urma recalculării.”*

— Art. 20 din anexa nr. 3: *„Pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010, ale căror cuantumuri au fost stabilite prin aplicarea unor hotărâri definitive și irevocabile ale instanțelor de judecată se revizuiesc, după caz, potrivit prevederilor prezentei metodologii.”*

18. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 73 alin. (1) și (3) lit. p) privind domeniul de reglementare al legii organice, art. 75 privind sesizarea Camerelor Parlamentului în procesul legislativ, art. 76 referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor și art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticilor aduse dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011, Curtea constată că aceste critici au în vedere o pretinsă încălcare a dispozițiilor unor legi organice prin dispozițiile unei legi ordinare. Dispozițiile legilor organice invocate sunt cele ale art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, și cele ale art. 169 alin. (5) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000: *„În situația în care cuantumul pensiilor, stabilit conform alin. (6), este mai mic decât cel stabilit în baza legislației anterioare, se păstrează în plată cuantumul avantajos.”*

— Art. 169 alin. (5) din Legea nr. 263/2010: *„În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (1)—(4) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține acest cuantum până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se obține un cuantum al pensiei mai mare.”*

20. Autorii excepției susțin că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 au fost date în aplicarea textelor de lege mai sus arătate, că sunt contrare acestor texte și că sunt de nivelul legii ordinare.

21. Analizând aceste critici, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 nu reprezintă un act administrativ de aplicare a Legii nr. 19/2000 ori a Legii nr. 263/2010, ci o reglementare de sine stătătoare instituind revizuirea pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională în scopul valorificării documentelor necesare dovedirii în totalitate a veniturilor obținute. De altfel, la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011, Legea nr. 19/2000 era abrogată.

22. Prin urmare, Curtea constată că susținerea privind nerespectarea limitelor constituționale referitoare la domeniul de reglementare a legii organice este lipsită de teme.

23. Autorii excepției mai susțin însă și faptul că, prin conținutul său, art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 ar aduce atingere principiului neretroactivității legii civile.

24. Analizând această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate stabilesc menținerea în plată a cuantumului pensiei care a fost stabilit în temeiul documentelor doveditoare ale veniturilor obținute de asigurat pentru întreaga perioadă care constituie stagiul de cotizare. Este avut în vedere cuantumul pensiei stabilit în urma recalculării pensiei, în temeiul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, prin aplicarea principiului contributivității, și la care au fost valorificate documente care dovedesc veniturile obținute pentru întreaga perioadă de cotizare, astfel încât nu au fost aplicate dispozițiile art. 5 alin. (4) din Legea nr. 119/2010. Aceste din urmă dispoziții de lege prevedeau că, în lipsa documentelor doveditoare, se va lua în calcul salariul mediu brut pe economie din perioadele respective. Prin urmare, sensul textului de lege criticat este acela că, în măsura în care revizuirea pensiei nu se impune, întrucât cu prilejul recalculării pensia a fost stabilită ținându-se cont de veniturile realizate în întreaga perioadă de cotizare, se va păstra în plată cuantumul pensiei astfel calculat.

25. Așa fiind, Curtea apreciază că aceste dispoziții de lege, prin conținutul lor, nu produc niciun fel de efecte retroactive, ci, din contră, consfințesc faptul că pensiile corect stabilite în temeiul contributivității anterior rămân nemodificate sub aspectul cuantumului.

26. Desigur, autorii excepției, în formularea criticilor lor, au în vedere de fapt păstrarea în plată a cuantumului pensiei avut înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 119/2010, însă textul de lege care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate nu se referă la acest aspect.

27. În continuare, analizând critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 ar aduce atingere art. 1 alin. (4) și art. 124 din Legea fundamentală, Curtea reține că aceste dispoziții de lege prevăd că acele pensii de serviciu al căror cuantum a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sunt supuse revizuirii, după caz, prin aplicarea metodologiei de calcul prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011.

28. Curtea apreciază că textul de lege criticat nu creează un conflict de competențe între puterea judecătorească și executiv, întrucât nu urmărește lipsirea de efecte a hotărârilor judecătorești prin care s-a stabilit cuantumul pensiilor, ci prevede că și pensiile astfel stabilite vor fi supuse revizuirii, în temeiul noii reglementări, în vederea instituirii unui tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în ipoteza normei de lege. Astfel, hotărârile judecătorești la care face referire art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 se bucură de autoritatea de lucru judecat și determină obligarea autorităților publice la plata drepturilor de pensie astfel cum au

fost constatate de către instanțele de judecată, însă această obligație subsistă atâta timp cât este în vigoare și temeiul legal în baza căruia au fost pronunțate hotărârile judecătorești definitive și irevocabile. În acest sens Curtea s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie

2011, în care a statuat că autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale care a stat la baza pronunțării hotărârii. În concluzie, Curtea constată că și această critică de neconstituționalitate este lipsită de temei.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Magdalena Petre, Gheorghe Rusu, Constantin Tița, Fănel Dinuț și Ion Chiosescu în dosarele nr. 2.626/109/2012, nr. 6.038/109/2011 și nr. 11.864/3/2011 ale Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională și ale art. 20 din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 10 iulie 2014

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Cu Adresa nr. 2/3.139 din 24 iunie 2014, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi, formulată de Grupurile parlamentare ale Partidului Național Liberal din Camera Deputaților și Senat.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție și al art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.776 din 25 iunie 2014 și constituie obiectul Dosarului nr. 614L2/2014.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii susțin că dispozițiile Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi sunt contrare Constituției, pentru argumentele care urmează să fie expuse în continuare.

4. Numirea celor șase consilieri de conturi s-a făcut fără a se ține cont de configurația politică a Parlamentului, aceștia fiind propuși de comisiile permanente pentru buget, finanțe și bănci ale celor două Camere numai dintre candidații de pe lista prezentată de către Partidul Social Democrat, atât comisiile, cât și Plenul Parlamentului refuzând să analizeze, respectiv să voteze candidații de pe listele altor grupuri parlamentare. Acest procedeu încalcă un principiu al statului de drept, potrivit căruia instituțiile fundamentale care reprezintă democrația politică și care asigură funcționarea normală a statului trebuie să se formeze cu aportul electiv al tuturor formațiunilor politice reprezentate în Parlament, în raport cu ponderea reprezentării. Funcționarea acestui principiu se opune formării unor instituții fundamentale ale statului de drept printr-un filtru politic monocolor, tocmai pentru a se preveni anihilarea valorii pluripartidismului în jocul democratic parlamentar, care consistă,

printre altele, și în echilibrul compoziției profesionale a acelor instituții, echilibru care să le asigure realizarea statutului organic.

5. Potrivit art. 140 alin. (1) fraza întâi din Constituție, „*Curtea de Conturi exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întreținere a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public*”. Același rol funcțional în reglementarea constituțională a „*Economiei și finanțelor publice*” (titlul IV din Constituție) este afirmat și de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. Potrivit art. 1 alin. (3) din lege „*Curtea de Conturi își desfășoară activitatea în mod autonom, în conformitate cu dispozițiile prevăzute în Constituție și în prezenta lege[...]*”. Modul în care sunt reglementate, atât în Constituție, cât și în legea de organizare și funcționare, numirea și statutul personalului Curții de Conturi (exercițiul independent al mandatului, inamovibilitatea, incompatibilitățile legale), ai cărei consilieri sunt numiți de organul reprezentativ suprem al poporului român, îi conferă acestei autorități creditul necesar pentru realizarea contribuției indispensabile la funcționarea statului de drept și a democrației politice. Or, exercițiul parlamentar al democrației în statul de drept, funcționarea reală și normală a pluripartidismului, nu se conciliază cu adjudecarea tuturor atribuțiilor și competențelor Parlamentului de către partidul politic sau alianța de partide politice care are majoritatea în Parlament.

6. Exigențele statului de drept sunt satisfăcute și prin crearea și respectarea unor cutume în funcționarea statului de drept, între care și aceea a aportului electiv a fiecărui partid politic cu reprezentare parlamentară, în raport cu ponderea sa prin potențialul de vot, la formarea unor instituții și autorități fundamentale, de rang constituțional, chiar dacă legea de statut a acelei instituții sau autorități nu prevede expres respectarea configurației politice prin rezervarea sau alocarea unui număr de demnități ori de mandate.

7. Pe de altă parte, contrar dispozițiilor art. 140 alin. (4) teza întâi din Constituție și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, doamna Donovici Constanța-Anca și domnul Vorniceanu Marius au fost numiți consilieri de conturi, pentru un mandat de nouă ani, prin hotărârea criticată, deși mai îndepliniseră aceeași funcție, timp de șase ani, potrivit Hotărârii Parlamentului nr. 25 din 14 octombrie 2008, astfel că ei vor realiza un mandat de cincisprezece ani, format dintr-un mandat parțial, „*pentru perioadă rămasă până la expirarea mandatului celui a cărui activitate a încetat*”, potrivit art. 46 alin. (6) din Legea nr. 94/1992, și dintr-un „*mandat complet*”, potrivit art. 49 alin. (4) din aceeași lege.

8. Textele constituționale și legale sunt fără echivoc în sensul că funcția de consilier de conturi nu poate fi exercitată pe o perioadă mai mare de nouă ani, care este perioada unui mandat complet. Din rațiuni lesne de înțeles, art. 46 alin. (6) din Legea nr. 94/1992 dispune că „*Posturile de consilieri de conturi devenite vacante pot fi ocupate doar pentru perioada rămasă până la expirarea mandatului celui a cărui activitate a încetat*”. Nimic nu autorizează interpretarea textelor constituționale și legale în sensul că unui „mandat parțial” îi poate urma un „mandat complet”.

9. Distincția dintre cele două tipuri de mandate și, în același timp, inadmisibilitatea succesiunii acestor mandate cu consecința exercitării funcției de consilier de conturi pe o perioadă mai mare de 9 ani sunt susținute și de textele art. 46 alin. (6) și art. 49 alin. (4) din lege — „*Persoanele care au îndeplinit funcția de consilier de conturi pe durata unui mandat*

complet beneficiază, la data pensionării, de pensie de serviciu, în cuantumul prevăzut de lege pentru magistrați.”

10. De remarcat că demnitatea de consilier de conturi, spre deosebire de alte demnități publice (Președintele României, deputați, senatori), nu poate fi exercitată, în concepția Constituției și a legii, pentru mai mult de un mandat cu o durată de nouă ani. Opțiunea Constituției și a legii pentru durata limitată a exercițiului unei funcții de înaltă demnitate publică, rezultată din numărul de mandate admis și din întinderea în timp a mandatului, stabilită normativ, este una din valorile și, în același timp, regulile și principiile constituționale. Opțiunea respectivă s-a verificat ca fiind benefică pentru funcționarea în deplină securitate a statului de drept, ea evitând atât acumularea de autoritarism sub o conștiință echivalentă cu o anume imunitate, dată de durata îndelungată a exercițiului unei anumite funcții publice, cât și degradarea responsabilității politice sau profesionale, datorată repetiției investițiilor în funcția respectivă.

11. În concluzie, autorii sesizării solicită Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi.

12. În temeiul art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 25 iunie 2014, Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale birourilor permanente al Senatului și al Camerei Deputaților asupra sesizării de neconstituționalitate.

13. Președintele Camerei Deputaților a comunicat **punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților** prin adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.942 din 2 iulie 2014, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este inadmisibilă.

14. În ceea ce privește „numirile făcute fără a se ține cont de configurația politică”, Biroul permanent al Camerei Deputaților menționează că „în mod constituțional s-a ținut cont numai de propunerile Comisiilor permanente pentru buget, finanțe și bănci, deoarece numirile nu se fac în funcție de configurația politică, membrii Curții de Conturi fiind supuși incompatibilităților prevăzute pentru judecători, potrivit art. 140 alin. (4) teza a treia”.

15. Referitor la critica privind numirea a doi consilieri de conturi pentru un mandat de 9 ani, după ce aceștia au exercitat un mandat de 6 ani, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților este în sensul interpretării *per a contrario* a dispozițiilor art. 140 alin. (4) teza întâi din Constituție, respectiv numai celor care au fost numiți pentru mandate de 9 ani nu li se mai poate prelungi sau înnoi mandatele. Întrucât doamna Constanța-Anca Donovici și domnul Marius Vorniceanu au deținut un mandat de 6 ani, ei pot fi numiți pentru un mandat de consilier al Curții de Conturi, în temeiul art. 140 din Constituție.

16. Președintele Senatului a comunicat **punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului** prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.980 din 3 iulie 2014, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este inadmisibilă.

17. Punctul de vedere transmis de Senat vizează doar critica de neconstituționalitate referitoare la nerespectarea configurației politice a Parlamentului în procedura de numire a membrilor Curții de Conturi. Se arată că, în afară de candidații propuși de grupurile parlamentare ale Partidului Social Democrat din Camera Deputaților și Senat, au depus propuneri de candidați și grupurile parlamentare ale Partidului Poporului Dan Diaconescu, ale Uniunii Democrate Maghiare din România și ale Partidului Conservator. Potrivit documentelor care consemnează parcurgerea procedurii parlamentare, pe lista candidaților înscriși pentru ocuparea funcției de consilier de conturi au fost

înregistrate 11 persoane. Ca atare, se consideră că nu poate fi susținută afirmația potrivit căreia consilierii de conturi au fost numiți „numai dintre candidații de pe lista prezentată de către Partidul Social Democrat”, de vreme ce consilierii de conturi Dezsi Attila și Pieleanu Ileana Manuela au fost numiți la propunerea grupurilor parlamentare ale Uniunii Democratice Maghiare din România, respectiv ale Partidului Conservator.

CURTEA,

examinând sesizarea, punctele de vedere ale birourilor permanente al Senatului și al Camerei Deputaților, lucrările și documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Hotărârea Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională, în temeiul prevederilor art. 146 lit. l) din Constituție și al dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost sesizată să se pronunțe asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014.

19. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. În acest sens, reține că, în jurisprudența sa, a se vedea deciziile nr. 53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Curtea a reținut că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional.

20. În privința hotărârilor care, prin obiectul lor, vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, Curtea a reținut că norma prin raportare la care urmează să fie exercitat controlul de constituționalitate poate fi și de nivel infraconstituțional, ținând cont de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest sens, Curtea a arătat că o atare orientare este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri — autorități și instituții de rang constituțional —, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională.

21. În cauza de față, Curtea de Conturi este o instituție de rang constituțional, fiind reglementată de art. 140 din titlul IV — *Economia și finanțele publice* din Legea fundamentală, astfel că hotărârea criticată poate fi verificată și prin prisma prevederilor cuprinse în Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. Așadar, Hotărârea Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi intră sub incidența dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010.

22. Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Hotărârea Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi.

23. Autorii sesizării susțin că această hotărâre contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la

statul de drept și principiul respectării supremației Constituției și a legilor și art. 140 alin. (4) privind mandatul consilierilor de conturi.

24. **În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la numirea celor șase consilieri de conturi fără a se ține cont de configurația politică a Parlamentului**, aceștia fiind propuși de comisiile permanente pentru buget, finanțe și bănci ale celor două Camere, numai dintre candidații de pe lista prezentată de către partidul care deține majoritatea în Parlament, Curtea urmează să respingă critica de neconstituționalitate pentru argumentele ce vor fi arătate în continuare.

25. Dispozițiile constituționale și legale stabilesc condițiile procedurale și de fond pentru numirea în funcția de demnitate publică a consilierului de conturi. Astfel, potrivit art. 140 alin. (4) teza întâi și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 94/1992, membrii Curții de Conturi sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor permanente pentru buget, finanțe și bănci ale celor două Camere, pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit. Pentru a fi numiți consilieri de conturi, potrivit art. 47 alin. (2) din lege, se cere îndeplinirea următoarelor condiții: studii superioare economice sau juridice, vechime de minimum 10 ani în specialitatea studiilor absolvite și pregătire profesională temeinică.

26. Din analiza coroborată a dispozițiilor constituționale și legale nu rezultă obligația Parlamentului ca, în procedura de numire a membrilor Curții de Conturi, să țină seama de configurația politică a forului legislativ. Atunci când legiuitorul a impus respectarea acestei condiții, rezultate ca urmare a exprimării libere a opțiunilor politice a poporului, la formarea unor organe de lucru, a unor instituții sau autorități publice a reglementat în mod expres cerința alcătuirii respectivelor organisme potrivit configurației politice a Parlamentului. Cu titlu de exemplu, enumerăm situația formării birourilor permanente și a comisiilor parlamentare ale fiecărei Camere [art. 64 alin. (5) din Constituție], desemnarea membrilor Consiliului de administrație al Societății Române de Televiziune, respectiv ai Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune [art. 19 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune], numirea unor membri ai Consiliului de conducere al Institutului Cultural Român [art. 6 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 356/2003 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Cultural Român] sau numirea unor membri ai Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității [art. 17 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității]. Or, **în cazul constituirii Curții de Conturi, nici Constituția, nici legea organică privind organizarea și funcționarea acestei instituții fundamentale nu au prevăzut configurația politică a Parlamentului drept criteriu de determinare a componenței organismului colegial, astfel încât forul legislativ nu este ținut de respectarea unei atare obligații.**

27. Distinct de cele reținute anterior, Curtea apreciază că, în domeniul dreptului parlamentar, principala consecință a naturii electivă a mandatului reprezentativ și a pluralismului politic o constituie principiul pe care doctrina l-a consacrat în mod sugestiv „*majoritatea decide, opoziția se exprimă*”. Majoritatea decide, întrucât, în virtutea mandatului reprezentativ primit de la popor, opinia majoritară este prezumată că reflectă sau corespunde opiniei majoritare a societății. Opoziția se exprimă, ca o consecință a aceluiași mandat reprezentativ care fundamentează dreptul inalienabil al minorității politice de a-și

face cunoscute opțiunile politice și de a se opune, în mod constituțional și regulamentar, majorității aflate la putere. Aplicarea principiului „majoritatea decide, opoziția se exprimă” asigură legitimitatea instituțiilor statului.

28. Regula majorității implică în mod necesar, în cadrul procedurilor parlamentare, evitarea oricăror mijloace care ar conduce la o manifestare abuzivă din partea majorității sau a oricăror mijloace obstructioniste care ar avea drept scop împiedicarea desfășurării normale a procedurii parlamentare. Or, principiul „majoritatea decide, opoziția se exprimă” implică, în mod necesar, un echilibru între puterea de decizie a majorității și necesitatea de exprimare a poziției minorității politice cu privire la o anumită problemă, în scopul asigurării, pe de o parte, a confruntării politice din Parlament, deci a caracterului contradictoriu al dezbaterilor, și, pe de altă parte, a îndeplinirii de către acesta a competențelor sale constituționale și legale. Cu alte cuvinte, parlamentarii, fie că provin din rândul majorității, fie din cel al opoziției, trebuie să se abțină de la exercitarea abuzivă a drepturilor procedurale și să respecte o regulă de proporționalitate, de natură să asigure adoptarea deciziilor ca urmare a unei dezbateri publice prealabile (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

29. În realizarea atribuțiilor constituționale, cum este și aceea a numirii membrilor Curții de Conturi, parlamentarii, în exercitarea mandatului, sunt, potrivit prevederilor art. 69 alin. (1) din Legea fundamentală, „în serviciul poporului”. Aceasta implică reprezentarea în lupta politică din Parlament a dezbaterilor politice din societate, a opiniilor, a ideilor ce au ca sursă diferitele categorii sociale, politice, economice sau culturale. În această manieră, poporul, titularul suveranității naționale, își exercită suveranitatea nu numai cu prilejul procesului electiv, ci pe întreaga durată a mandatului oferit parlamentarului aflat în serviciul său.

30. Dezbaterea parlamentară a problemelor importante ale națiunii trebuie să asigure respectarea valorilor supreme consacrate de Legea fundamentală, precum statul de drept, pluralismul politic și democrația constituțională. Acesta este motivul pentru care Curtea apreciază că, în realizarea atribuțiilor constituționale, Parlamentul trebuie să-și exercite cu bună-credință drepturile și obligațiile constituționale, cultivând o conduită a dialogului politic, atunci când interesul major al națiunii o impune.

31. **În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la numirea unor consilieri de conturi pentru un nou mandat**, contrar dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 140 alin. (4) teza întâi, Curtea reține următoarele argumente:

32. Consacrarea Curții de Conturi, ca instituție fundamentală a statului, s-a realizat prin Constituția României din 1991, care la art. 139 prevedea rangul constituțional al autorității care exercita controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuintare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public. În ceea ce privește membrii Curții de Conturi, Constituția din 1991 prevedea la art. 139 alin. (4) că sunt „*numiți de Parlament, sunt independenți și inamovibili, potrivit legii. Ei sunt supuși incompatibilităților prevăzute de lege pentru judecători.*”

33. În temeiul normelor constituționale, a fost adoptată Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 septembrie 1992, și, ulterior, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 martie 2000. Forma inițială a legii prevedea la art. 103 alin. (1) că „*Membrii Curții de Conturi sunt numiți de Parlament, la propunerea Comisiei pentru politică*

financiară, bancară și bugetară a Senatului și a Comisiei pentru buget și finanțe a Camerei Deputaților, pentru un mandat de 6 ani. Mandatul poate fi reînnoit”, iar după republicare, în art. 104 alin. (1), legea relua soluția legislativă, prevăzând că „*Membrii Curții de Conturi sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor pentru buget, finanțe, bănci ale celor două Camere, pentru un mandat de 6 ani. Mandatul poate fi reînnoit.*”

34. În temeiul dispozițiilor legale, Parlamentul a adoptat **Hotărârea nr. 3 din 14 februarie 2002** privind numirea președintelui și vicepreședintelui Curții de Conturi, a președinților de secții și a membrilor secțiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 18 februarie 2002, și **Hotărârea nr. 7 din 20 martie 2002** privind numirea unui membru al Curții de Conturi — consilier de conturi la Secția juridică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 28 martie 2002, prin care **erau numiți cei 18 membri ai Curții de Conturi pentru un mandat de 6 ani.**

35. Ca urmare a aprobării prin referendum a Legii de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, la data de 29 octombrie 2003 a intrat în vigoare Constituția României revizuită. Dispozițiile art. 139 referitoare la Curtea de Conturi au fost preluate parțial, completate și modificate. Astfel, potrivit art. 140 alin. (4) și (5) din Constituția revizuită, „*(4) Consilierii de conturi sunt numiți de Parlament pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit. Membrii Curții de Conturi sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe toată durata acestuia. Ei sunt supuși incompatibilităților prevăzute de lege pentru judecători.*

(5) Curtea de Conturi se înnoiește cu o treime din consilierii de conturi numiți de Parlament, din 3 în 3 ani, în condițiile prevăzute de legea organică a Curții.”

36. Pentru a asigura stabilitatea mandatelor deținute de membrii Curții de Conturi la data intrării în vigoare a noilor dispoziții constituționale, Constituția revizuită a prevăzut expres norme tranzitorii cuprinse în art. 155 alin. (5), potrivit cărora „*[...] consilierii de conturi numiți de Parlament își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți. Pentru asigurarea înnoirii Curții de Conturi din 3 în 3 ani, la expirarea mandatului actualilor consilieri de conturi aceștia vor putea fi numiți pentru încă un mandat de 3 ani sau de 6 ani.*”

37. În 2008, la expirarea mandatului pentru care au fost numiți prin hotărârile adoptate în 2002, în temeiul prevederilor art. 140 și 155 din Constituție, Parlamentul a adoptat Hotărârea nr. 25 din 14 octombrie 2008 privind numirea consilierilor de conturi, a președintelui și a vicepreședintelui Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 15 octombrie 2008, prin care desemna cei 18 membri ai Curții de Conturi: 6 membri pentru un mandat de 3 ani, 6 membri pentru un mandat de 6 ani și 6 membri pentru un mandat de 9 ani. Printre consilierii de conturi numiți pentru un *mandat de 6 ani* se aflau și doamna Constanța Anca Donovici și domnul Marius Vorniceanu.

38. Ulterior, a fost adoptată Legea nr. 217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 24 octombrie 2008, care la pct. 52 referitor la art. 104 alin. (1), (2) și (3) prevede următoarele: „*(1) Membrii Curții de Conturi sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor permanente pentru buget, finanțe și bănci ale celor două Camere, pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit.*

(2) Curtea de Conturi se înnoiește cu o treime din consilierii de conturi numiți de Parlament, din 3 în 3 ani, începând cu data expirării mandatului actualilor consilieri de conturi în funcție.

(3) Consilierii de conturi în funcție numiți de Parlament își vor continua activitatea până la expirarea mandatului.”

39. La data de 27 septembrie 2011, **la expirarea mandatului de 3 ani** atribuit prin Hotărârea nr. 25 din 14 octombrie 2008, Parlamentul României adoptă Hotărârea nr. 17 din 27 septembrie 2011 prin care numește, în temeiul art. 140 alin. (4) din Constituție, pentru un mandat de 9 ani, șase consilieri de conturi.

40. La data de 16 iunie 2014, **la expirarea mandatului de 6 ani** atribuit prin Hotărârea nr. 25 din 14 octombrie 2008, Parlamentul României adoptă Hotărârea nr. 28 din 16 iunie 2014 prin care numește, în temeiul art. 140 alin. (4) din Constituție, pentru un mandat de 9 ani, șase consilieri de conturi, printre care și doamna Constanța Anca Donovici și domnul Marius Vorniceanu.

41. Din analiza actelor normative care s-au succedat, Curtea reține că dispozițiile constituționale și legale au suferit modificări referitoare la durata mandatului și la instituirea interdicției ca mandatul să nu poată fi prelungit sau înnoit. Modificările operate nu au influențat desfășurarea mandatelor în curs, întrucât norma constituțională a prevăzut dispoziții tranzitorii care să înlăture orice aplicare retroactivă a noilor prevederi. Astfel, prin reglementarea expresă a continuării activității consilierilor de conturi numiți de Parlament, în temeiul legii în vigoare înainte de revizuirea Constituției, până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți, Legea fundamentală a dat expresie principiului neretroactivității legii civile, asigurând desfășurarea în condiții de stabilitate și securitate a exercițiului mandatelor aflate în curs la data adoptării reglementărilor novatoare. Mai mult, norma constituțională tranzitorie cuprinsă în art. 155 alin. (5) teza a doua a prevăzut, distinct de interdicția stabilită în art. 140 alin. (4) teza întâi din Constituție, posibilitatea Parlamentului ca, pentru asigurarea înnoirii Curții de Conturi din 3 în 3 ani, la expirarea mandatului consilierilor de conturi aflați în funcție în perioada tranzitorie, aceștia să poată fi numiți pentru **încă** un mandat de 3 ani sau de 6 ani.

42. În concluzie, din interpretarea coroborată a textelor constituționale, rezultă că persoanele care exercitau mandatul

de consilieri de conturi la data modificării textelor constituționale, pe de o parte, au continuat activitatea până la expirarea acestuia, anul 2008, și, pe de altă parte, la data expirării mandatului, au avut vocația la numirea pentru un nou mandat, de 3 sau 6 ani, în scopul asigurării condițiilor de continuitate și reînnoire a Curții de Conturi.

43. De asemenea, Curtea constată că, în aplicarea aceleiași art. 155 alin. (5) teza a doua, **mandatele de 3 ani sau de 6 ani**, necesare respectării normei constituționale prevăzute de art. 140 alin. (5), potrivit căreia „Curtea de Conturi se înnoiește cu o treime din consilierii de conturi numiți de Parlament, din 3 în 3 ani, în condițiile prevăzute de legea organică a Curții”, **constituie mandate constituționale sui-generis, asimilate unui mandat complet, care cad sub incidența interdicției prevăzute de art. 140 alin. (4) teza întâi, neputând fi prelungite sau înnoite.** Posibilitatea unei noi candidaturi, după expirarea mandatului împlinit în condițiile Constituției, este un element extrinsec acestuia, ce poate fi modificat pentru viitor, numai prin legea de revizuire constituțională. În prezent, Constituția stabilește condițiile, interdicțiile și incompatibilitățile ce trebuie îndeplinite de un candidat.

44. Așa fiind, atât propunerea de numire, cât și numirea membrilor Curții de Conturi trebuie să se întemeieze pe verificarea prealabilă a respectării cerințelor legale și constituționale pentru ocuparea respectivei demnități, precum și a interdicțiilor și incompatibilităților ce pot rezulta fie din statutul personal, fie din alte prevederi legale.

45. Prin urmare, Curtea reține că numirea doamnei Constanța Anca Donovici și a domnului Marius Vorniceanu pentru un nou mandat de 9 ani, în temeiul art. 140 alin. (4) din Constituție, după ce în prealabil aceștia au fost numiți și au îndeplinit un mandat de 6 ani, în temeiul art. 155 alin. (4) din Constituție, constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 140 alin. (4) referitoare la interdicția înnoirii mandatului și în art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căreia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept, în sensul prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2), conform căreia „Nimeni nu este mai presus de lege”.

46. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate și constată că Hotărârea Parlamentului nr. 28 din 16 iunie 2014 privind numirea unor consilieri de conturi și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi este neconstituțională în ceea ce privește numirea în funcția de consilieri de conturi a doamnei Constanța Anca Donovici și a domnului Marius Vorniceanu.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților și Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea normelor tehnice de implementare a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, referitoare la condițiile specifice care trebuie îndeplinite de organizațiile de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate/asociațiile organizațiilor de producători în relațiile contractuale, precum și la criteriile tehnice necesare recunoașterii acestora în vederea negocierilor prevăzute prin Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului

Văzând Referatul Direcției generale politici agricole și strategii nr. 138.626 din 16 iulie 2014, având în vedere prevederile art. 16 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă normele tehnice de implementare a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, referitoare la condițiile specifice care trebuie îndeplinite de organizațiile de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate/asociațiile organizațiilor de producători în relațiile contractuale, precum și la criteriile tehnice necesare

recunoașterii acestora în vederea negocierilor prevăzute prin Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului, denumite în continuare *norme tehnice*, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 21 iulie 2014.
Nr. 1.186.

ANEXĂ

NORME TEHNICE

de implementare a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, referitoare la condițiile specifice care trebuie îndeplinite de organizațiile de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate/asociațiile organizațiilor de producători în relațiile contractuale, precum și la criteriile tehnice necesare recunoașterii acestora în vederea negocierilor prevăzute prin Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului

Art. 1. — Contractul și/sau oferta de a contracta, prevăzute la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, încheiate între părți înainte de

livrare, pentru o perioadă minimă de 6 luni, trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- a) părțile și calitatea lor;
- b) prețul datorat pentru livrare;
- c) obiectul contractului, volumul, calitatea și compoziția laptelui crud care poate și/sau trebuie să fie livrat;

- d) termenele și condițiile de livrare;
- e) durata contractului, care trebuie să fie de minimum 6 luni;
- f) detaliile privind perioadele și procedurile de plată;
- g) modalitățile de colectare sau de livrare a laptelui crud;
- h) normele aplicabile în caz de forță majoră;
- i) modalități de încetare și reziliere a contractului.

Art. 2. — (1) Potrivit prevederilor art. 3 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 441/2014 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, se recunosc ca organizații de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate toate persoanele juridice care își depun candidatura în vederea recunoașterii și care îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt constituite la inițiativa producătorilor din sectorul laptelui și al produselor lactate;

b) au stabilit în statut unul sau mai multe dintre următoarele obiective:

- (i) asigurarea programării și a adaptării producției la cerere, în special în privința calității și a cantității;
- (ii) concentrarea ofertei și introducerea pe piață a produselor obținute de membrii lor;
- (iii) optimizarea costurilor de producție și stabilizarea prețurilor de producție;

c) au un număr minim de 5 membri și acoperă o cantitate de minimum 35 de tone de producție comercializabilă într-un an;

d) au un statut care respectă prevederile lit. a)—c);

e) sunt funcționale, conform bilanțului contabil anual pentru anul anterior solicitării recunoașterii, depus și înregistrat la administrația financiară.

(2) Potrivit prevederilor art. 6 alin. (1) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, se recunosc ca asociații ale organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate acele asociații care își depun candidatura în vederea recunoașterii și care îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt compuse din două sau mai multe organizații de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate recunoscute;

b) au stabilit în statut unul sau mai multe dintre următoarele obiective:

- (i) asigurarea programării și a adaptării producției la cerere, în special în privința calității și a cantității;
- (ii) concentrarea ofertei și introducerea pe piață a produselor obținute de organizațiile lor;
- (iii) optimizarea costurilor de producție și stabilizarea prețurilor de producție;

c) au un statut care respectă prevederile lit. a)—b);

d) sunt funcționale, conform bilanțului contabil anual pentru anul anterior solicitării recunoașterii, depus și înregistrat la administrația financiară.

(3) Pentru obținerea recunoașterii ca asociație a organizațiilor de producători, persoana juridică, prin reprezentantul legal, depune la centrul județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură pe a cărui rază teritorială se află sediul asociației organizațiilor o cerere prin care solicită recunoașterea ca asociație a organizațiilor de producători, însoțită de următoarele documente:

a) copie a statutului din care să reiasă componenta și numărul de organizații membre ale asociației;

b) copie a deciziei adunării generale în care se menționează acordul acesteia pentru efectuarea demersurilor legale în vederea obținerii recunoașterii ca asociație a organizațiilor de producători;

c) copia avizului de recunoaștere a fiecărei organizații membre a asociației;

d) un centralizator privind baza de producție a organizațiilor membre, întocmit și semnat de președinte/administrator pe baza actelor doveditoare;

e) documente care să ateste volumul producției comercializate într-o perioadă de 12 luni anterioară solicitării recunoașterii;

f) statul de funcții și lista personalului angajat, semnate de președinte/administrator și de contabil.

(4) Statutul trebuie să cuprindă și următoarele obligații ale membrilor:

a) să facă parte dintr-o singură organizație de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate; cu toate acestea, prin derogare de la această condiție, producătorii care dețin două unități de producție separate, amplasate în zone geografice diferite, pot fi membri în două organizații de producători/asociații ale organizațiilor de producători care negociază astfel de contracte în numele lor;

b) perioada minimă de apartenență a unui producător la organizația de producători/asociația organizațiilor de producători recunoscută este de un an;

c) niciun membru al unei organizații de producători/asociații a organizațiilor de producători nu poate dispune de peste 49% din drepturile de vot proporțional cu participarea membrului la cantitatea producției comercializate.

(5) Statutul trebuie să prevadă dispoziții privind:

a) proceduri de promovare, adoptare și modificare a deciziilor organizației de producători/asociației organizațiilor;

b) reguli de admitere a noilor membri;

c) reguli de excludere și retragere a membrilor din organizația de producători/asociația organizațiilor; renunțarea la calitatea de membru se comunică în scris organizației de producători/asociației organizațiilor de producători și devine efectivă după o perioadă de 15 zile din momentul primirii comunicării, aceasta reprezentând perioada de preaviz.

Art. 3. — (1) Potrivit prevederilor art. 13 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 441/2014, negocierile, în numele producătorilor, a contractelor de livrare a laptelui crud, pot fi purtate de către o organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători recunoscută:

a) cu condiția ca, pentru organizația de producători/asociația organizațiilor de producători respectivă:

(i) cantitatea de lapte crud care face obiectul negocierii să nu depășească 3,5% din producția totală a Uniunii Europene; și

(ii) cantitatea de lapte crud care face obiectul negocierii și care este produs în România să nu depășească 33% din producția națională totală; și

(iii) cantitatea de lapte crud care face obiectul negocierii și care este livrat în România să nu depășească 33% din producția totală națională;

b) cu condiția ca producătorii în cauză să nu fie membri ai niciunei alte organizații de producători/asociații a organizațiilor de producători care negociază, de asemenea, astfel de contracte în numele lor; cu toate acestea, prin derogare de la această condiție, producătorii care dețin două unități de producție separate, amplasate în zone geografice diferite, pot fi

membri în două organizații de producători/asociații a organizațiilor de producători care negociază astfel de contracte în numele lor;

c) cu condiția ca laptele crud să nu facă obiectul unei obligații de livrare ce decurge din calitatea de membru al unei cooperative a agricultorului în conformitate cu condițiile stabilite în statutele cooperativei sau normele și deciziile prevăzute în acestea sau care decurg din acestea; și

d) cu condiția ca organizația de producători/asociația organizațiilor de producători să notifice autoritatea competentă cu privire la volumul de lapte crud care face obiectul negocierii.

(2) Prin derogare de la condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (ii) și (iii), în cazul în care producția anuală totală de lapte crud a României este sub 500.000 de tone, o organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători recunoscută poate negocia, cu condiția ca volumul total de lapte crud care face obiectul negocierii respective pentru organizația de producători/asociația organizațiilor de producători respectivă și

care este produs sau livrat în România să nu depășească 45% din producția totală națională menționată anterior.

(3) În vederea aplicării alin. (1) lit. a) și a alin. (2) se consultă cantitățile corespunzătoare producției de lapte crud din Uniunea Europeană și din statele membre, care sunt publicate de către Comisia Europeană.

(4) Prin derogare de la alin. (1) lit. a) și de la alin. (2), chiar dacă plafoanele stabilite nu au fost depășite, Consiliul Concurenței poate decide într-un caz individual că ar trebui să reinițieze sau să nu autorizeze o anumită negociere de către organizația de producători/asociația organizațiilor de producători recunoscută, în cazul în care consideră acest lucru necesar pentru a evita excluderea concurenței sau pentru a evita prejudicierea gravă a IMM-urilor prelucrătoare de lapte crud din România.

(5) Autoritatea competentă notifică Comisia cu privire la aplicarea alin. (1) lit. d) și a alin. (4).

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 807921